

42de Møde.

Torsdag den 4. Juli Kl. 1.

Formanden: Ved Folketingsmand Stau-ning er modtaget et Andragende fra „De samvirkende Fagforbund i Danmark“ om, at der maa blive givet Repræsentanter for Arbejderne i Beklædningsindustrien Sæde i det Uldnævn, der eventuelt vil blive nedsat.

Andragendet vil blive tilstillet det Udvalg, der eventuelt vil blive nedsat angaaende Forslag til Lov om Nedsættelse af et Uldnævn.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Nedsættelse af et Uldnævn.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 221).

Sagen sattes til Forhandling.

Jørgen Jensen: Det foreliggende Lovforslag synes meget lidt omfattende, indeholder i Virkeligheden kun en Paragraf, hvori der staar, at der nedsættes et Uldnævn, og saa nævnes der, hvor mange Medlemmer det skal bestaa af, og hvorledes de udpeges. Hvis man vil vide noget nærmere om, hvad dette Uldnævn skal befatte sig med, maa man se i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 31. Maj 1918. Der staar i dennes § 5, at „til at føre Kontrol med Fordelingen af Uld samt til at afgøre Stridsspørgsmaal angaaende Fordelingen samt om den saaledes fordelte Ulds Klassifikation og til i det hele at føre Tilsyn med Uldcentralen vil der af Indenrigsministeriet blive nedsat et Nævn“. Man faar allerede her et Indtryk af, at det er ret betydelige Opgaver, dette Uldnævn faar med at gøre. Man ser saa paa næste Side i Bilaget, at der til dette Uldnævn er udpeget 12 Medlemmer, og her synes jeg allerede, det maa vække nogen Forundring, at der i dette Nævn, som er tænkt at bestaa af 14 Medlemmer, er

blevet Plads for 5 Medlemmer udpegede af Tekstilfabrikantforeningen, medens der til den store Samfundsklasse, der producerer Ulden, og som jo har meget stor Interesse i ogsaa at kunne benytte en Del af denne Uld, kun er blevet Plads til 2 Medlemmer. Men i hvert Fald, Nævnet er altsaa oprettet og dets Medlemmer i det væsentligste udpegede. Det er jo noget nyt, noget usædvanligt, at noget saadant sker, forinden man kommer til Rigsdagen. Nu ved jeg ikke, hvorledes Rigsdagen vil stille sig heroverfor, men jeg kan ikke tænke mig, at Rigsdagen vil legalisere denne Fremgangsmaade ved uden at faa Indflydelse paa Sagens Realitet at vedtage det foreliggende Lovforslag.

Med Hensyn til Sagens Realitet synes der mig at være især 3 Ting, som paakræver Opmærksomhed: for det første den Pris, som skal betales for Ulden, for det andet, at der træffes saadanne Foranstaltninger, at den omdannede Vare kan blive tilgængelig for Befolkningen til en efter Forholdene rimelig og overkommelig Pris, og endelig for det tredje den Udleveringspligt for Uldproducenterne, der omhandles i Bekendtgørelsen. Jeg gaar ud fra, at Rigsdagen vil kræve Indflydelse paa disse Ting, og det er ud fra denne Forudsætning, jeg skal gøre nogle Bemærkninger om Sagens Realitet.

Det er Tekstilfabrikantforeningen, der har rejst Spørgsmaalet, og det er for øvrigt ikke sket for nylig. Hvis man nu vil undersøge denne Sags Forhistorie og spørge, hvad der var Anledning til, at man fra den Side rejste Spørgsmaalet, saa er det ikke Kravet om Maksimalpriser, der møder en; man kan næsten sige: tværtimod, idet man fra den Side udtrykkelig paapegede den Fare, der laa i en Fastsættelse af Maksimalpriser, da disse kunde medføre, at Varen skjulte sig. Nej, det, man fra den Side krævede, var, at man fik Sikkerhed for, at der ikke skete Opkøb og Oplagring, og dernæst Sikkerhed for, at der ikke udførtes, og denne Sikkerhed ønskede man navnlig ogsaa udstrakt til Kludene. Man besværede sig dernæst over, at der ikke ved Udførselsstederne var den samme sagkyndige Kontrol med Varen, siden Grosserer-Societetet og Industriraadet havde faaet Ledelsen af disse Sager. Man oplyste endvidere, at man over dette Forhold har besværet sig til Justitsministeriet; om Forholdet er blevet ændret senere, er mig ubekendt, men jeg tror i hvert Fald, at Tekstilfabrikantforeningen her har lagt Fingeren